

[Stein.]

stort Resultat; men naar man saa stærkt hæfter sig ved denne Rentenedskrivning paa Landbrugsgælden, maa jeg dog sige, at det er i Virkeligheden et Mentalitetsspørgsmaal. Den store Betydning ligger ganske utvivlsomt — det tror jeg ogsaa, man erkender fra alle Sider — i en *almindelig* Rentensænkning. Og skal denne naas — og der er meget, der støtter en Udvikling i den Retning, man ønsker —, maa man arbejde Haand i Haand med de naturlige Kræfter. Det forstaaer jeg ogsaa, man er indstillet paa, men saa er det bagvendt — det kan ikke benægtes — at sætte ind over for de ringeste Obligationer i Stedet for de Obligationer, der er Pariteten nærmest. Og hvis man ikke forfulgte det særlige Formaal, jeg lige har nævnt, altsaa hvis man ikke først og fremmest bestræbte sig for at skaffe Landbruget en Rentelettelse, vilde man vel heller ikke gaa den Vej, man er slaaet ind paa. Landbruget vilde meget hurtigt ad den anden Vej faa den Rentelettelse, det har Brug for. Det er vanskeligt at sige, om man ad den Vej, man nu er inde paa, vil naa helt det samme, men jeg er ikke i Tvivl om, at dette, at man følger denne Vej, i nogen Grad vil vanskeliggøre Konverteringen, og jeg tror, at netop denne Vej rummer visse Risikomomenter for Krisefonden, Risikomomenter, der navnlig fremkommer derved, at man tenderer henimod et kunstigt Renteniveau for de 4 pCt.s Landkreditforeningsobligationer, et Niveau, som ikke er holdbart, og som paa et eller andet Tidspunkt vil kræve Udligning.

Men, som sagt, Lovforslaget giver jo kun selve Grundlaget, og det bliver under Regeringens Ansvar, Loven i øvrigt maa praktiseres. Selve den Tanke, der ligger til Grund for Lovforslaget: at tilvejebringe en Rentensænkning ad Frivillighedens Vej, har fuld Tilslutning hos det Parti, jeg har den Ære at repræsentere.

Den højtærede Indenrigsminister har imidlertid en kedelig Tilbøjelighed til at kæde til sine Lovforslag Bestemmelser, der i Virkeligheden ikke forfølger Lovforslagenes Formaal, og som vanskeliggør det for andre at yde dem den Tilslutning, man i Princippet gerne vilde yde dem.

Jeg skal i denne Forbindelse pege paa, hvad der allerede er fremhævet fra anden Side, Lovforslagets § 6 angaaende Legatmidlerne. Jeg forstaaer meget vel, at Ministerens Tanke er den, at han gennem denne Bestemmelse mener at kunne støtte selve Konverteringsbestræbelserne, men for det første tror jeg nu, han i høj Grad over-

driver Virkningen deraf, og dernæst, og navnlig, mener jeg, at man derigennem gør et alvorligt Indgreb i den Dispositionsfrihed, som er nødvendig, for at Legaterne skal kunne fyldestgøre deres Formaal. Det forekommer mig, at der i selve disse Legaters Eksistens er Værdier, som man maa værne, og jeg mener, der her er et Forhold, som kræver vidtgaaende Hensyntagen; jeg synes ikke, man har Ret til uden videre at bryde ind her, og man kan ikke paa nogen Maade klare sig, hvilken Skade man gør i det enkelte Tilfælde.

Endvidere er der den nye Bestemmelse om en Konverteringsafgift, der er kommet ind under Behandlingen i Folketinget. Medens Ministeren gennem Bestemmelserne i § 6 angaaende Legatmidlerne dog utvivlsomt tilstræber at støtte Konverteringsformaalet, kan det samme absolut ikke siges om Afgiftsbestemmelsen, thi den modvirker ganske direkte Konverteringsformaalet. Jeg kan ikke se, der er givet nogen som helst reel Begrundelse for et Forslag som dette. Gennem den foreslaaede Konverteringsafgift etableres der en Ulighed over for Loven, idet den jo kun rammer Byernes Grundejere, formentlig ud fra den Betragtning, at disse ikke er kriseramte. Jeg vil hævde, at mange af disse Grundejere i høj Grad mærker Tidernes Ugunst, og hvad de ikke mærker nu, vil de meget let kunne komme til at mærke. Skulde det ske, at de virkelig blev kriseramt, er jeg ikke saa sikker paa, at man vilde etablere Hjelpeforanstaltninger for dem paa samme Maade, som man nu gør det over for det betrængte Landbrug. Jeg tænker, at man vilde gaa frem efter den sædvanlige gamle Recept: at hvad der ikke kan staa, det maa falde. Men saa meget større Interesse maa der være for at bidrage til eller i hvert Fald ikke hindre, at der opnaas den Konsolidering, som det er muligt at opnaa, og det er saa meget mere urimeligt, at man paalægger en Afgift som denne, som Loven jo netop gennem den Maade, hvorpaa man ønsker den praktiseret, i første Række vil støtte Landkreditobligationers Konvertering og saa overlade Byernes Grundejere selv at søge Konverteringen gennemført bedst muligt.

Den højtærede Minister sagde, at man igennem Afgiften skulde have et Bidrag som Vederlag for den Risiko, man løber gennem Krisefonden. Men saaledes som Forholdene ligger, i alle Tilfælde i Dag, løbes denne Risiko jo paa den anden Kant, i Forholdet til Landkreditobligationerne og aldeles ikke i Forholdet til Byernes Kreditforeningsobligationer. For øvrigt kunde jeg have Lyst